

— Νά ή μία! Φύγετε, τέρατα, φύγετε μακράν ἀπὸ τὸ σῶμά μου . . .

Καὶ διὰ μιᾶς ἰσχυροτέρας κινήσεως ἐνέπηξε τὸ ἔξω εἰς τὴν γαστέρα τοῦ ἀπὸ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ὥστε ἀμέσως ἐχύθησαν ἔξω ὅλα τὰ ἐντόσθια. Στενάζων καὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ ἄφροϊ ἔπεσε χαμαί. Εἰς στεναγμὸς ἀκόμη, εἰς παλμὸς — καὶ ὁ Κλεομένης ἦτο νεκρός.

Οἱ δοῦλοι ἐκάλυψαν ἀμέσως τὸ φοβερῶς παραμορφωθὲν πτώμα διὰ μεγάλης δδόνης.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον ὁ ραδινὸς τὸ ἀνάστημα Λεωνίδας, ὁ διάδοχος τοῦ νεκροῦ βασιλέως, ὁδηγῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν

ἐρατεινὴν σύζυγόν του Γοργώ, θυγατέρα τοῦ Κλεομένου. Ἀμα εἶδεν ἡ Γοργώ τὴν οἰκτρὰν μορφήν τοῦ πατρὸς τῆς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ κλαίονσα ἔκρυπεν αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τοῦ συζύγου τῆς. Ὁ Λεωνίδας ἀσπασθεὶς αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον εἶπε,

— Τὴν Σπάρτην πρέπει μᾶλλον νὰ συγχαρῶμεν ὅτι ὁ Κλεομένης ἀπέθανεν. Ἡμεῖς ἔμω, προσφιλεῖς Γοργώ, ἂς προσπαθήσωμεν νὰ ἐξαλείψωμεν τὴν κηλῖδα, ἣτις ἐμόλυνε τὴν τιμὴν τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἵνα οἱ μεταγενέστεροι μὴ δικαιῶνται νὰ προφέρωσι τὸ ὄνομά τῆς μετὰ περιφρονήσεως.

(ἐκ τοῦ γερμ. ὑπὸ Ἑλένης Ν.)

ΜΟΧΘΗΡΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Διακεκριμένος τις ἱατρός εἶχε μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ πελατῶν καὶ μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία ἔπασχε διαφόρους φαντασιώδεις ἀσθενείας, καὶ ἕνεκα τούτου ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκε τὸν ἱατρὸν τῆς ἐξήτει παρ' αὐτοῦ ἐκτεταμένους συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας.

Βαρυνθεὶς ἐπὶ τέλους τὰς ἀπροσδοκίτους καὶ ὀχληρὰς ἐφόδους τῆς κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἐπισκέψεων του διέταξεν ἡμέραν τινὰ τὸν ὑπηρέτην, ὁσάκις ἤθελεν ἔλθει πάλιν ἡ μεμφίμορος κυρία Α., νὰ τῇ λέγῃ, ὅτι ὁ ἱατρός ἐξῆλθε δυστυχῶς προ ὀλίγου. Τοιοῦτοτρόπως τοῦλάχιστον ἔμενεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡσυχος εἰς τὸν οἶκόν του.

Πρῶϊαν τινὰ, ὅτε ὁ πολυάσχολος Ἀσκληπιάδης ἐν τινὶ κεντρικῇ ὁδῷ κατήρχετο τῆς ἀμάξης του δια νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα τῶν ἀσθενῶν του, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτά του ἓκ τινος κομποῦ ὀχήματος ἡ γνωστὴ φωνὴ τῆς εὐγενοῦς πελάτιδος του.

Μάτην ὁ ἀτυχὴς ἱατρός ὑποκρίνεται τὸν κωφόν, μάτην προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον ἀναμειγνύμενος εἰς τὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν.

Τὸ κομποῦν ὀχημα ἀκολουθεῖ αὐτὸν παρὰ πόδας — σταματᾷ — ἀνοίγεται ἡ θύρα του καὶ σπεύδουσα κατέρχεται ἐξ αὐτοῦ ἡ κυρία Α. . .

— Ἐξοχώτατε! ἐξοχώτατε! ἄχ — δόξα τῷ θεῷ ποῦ σᾶς εὕρισκω ἐπὶ τέλους! Εἶμαι εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν!

Στενάζων ἀναγκάζεται ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης νὰ ὑποστῇ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα τοιοῦτου προλόγου. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τοῦλάχιστον οὐδεμίαν ἔχει ἐλπίδα νὰ διαφύγῃ, προβλέπει δὲ ὅτι ἡ ἀγαθὴ κυρία Α., τῆς ὁποίας ἄλλως ἡ φωνὴ ἔχει ὀξύν τιναν νευρικὸν τόνον — εἰς τὸν ἐρεθισμὸν τῆς ἐτὶ μεγαλοφωνότερον θ' ἀπαριθμῆσῃ ὅλα τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ ἔμπροσθεν τοῦ περιέργου δημοσίου.

Ἐν τῷ μεταξύ καταβάλλει ἀσθενῇ τινὰ προσπάθειαν νὰ σωθῇ ἀπὸ τῆς περιπετείας ταύτης, λέγων:

— Δὲν ὀρίζομεν καλλίτερον μίαν ὥραν, νὰ ἔλθῃτε εἰς τὴν οἰκίαν μου; Ἀλλ' αὐτὴ ἀμέσως τὸν διακόπτει, ἀναφωνοῦσα

— Πῶς ἔμπορεῖτε νὰ νομίζετε, ὅτι ἐπιτρέπει ἡ κατάστασίς μου τὴν ἀργοπορίαν ταύτην, ἐξοχώτατε; Ὅλην τὴν προμεσημβρίαν σᾶς ζητῶ καὶ τώρα ἔρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας. Μόλις εἶχετε ἐξέλθει. Σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐξοχώτατε, ὅτι πνέω τὰ λοίσθια, διότι τώρα προσετέθησαν καὶ πόνοι εἰς τὸ στομάχι . . . φοβεροὶ πόνοι, σᾶς λέγω . . .

— Θέλετε ἴσως νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν σας καλλίτερον, τὴν διακόπτει ὁ ἱατρός, τοῦ ὁποίου τὴν ἰσορροπίαν ἀπειλοῦσι νὰ ταραξῶσι τὰ γελῶντα πρόσωπα τῶν διαβατῶν, Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ ἔλθω μετὰ δύο ὥρας . . .

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ πρέπει πρῶτον

νὰ μάθετε εἰς ποίαν κατάστασιν εὕρισκομαι, διότι ποτὲ δὲν μπορεῖτε, φίλε μου, νὰ φαντασθῇτε πόσον εἶνε ἀξιοδάκρυτος — ὁ ὕπνος ᾗται — ἡ ὀρεξίς μου κατεστράφη, κατεστράφη, σᾶς λέγω. Νά, ἔτσι καθὼς με βλέπετε, δὲν ἔφαγα σήμερα παρα ἓνα κομματάκι ψάρι.

— Σοβαρὸν, πολὺ σοβαρὸν τοῦτο! ἀναφωνεῖ ὁ ἱατρός ὡσεὶ φωτισθεὶς ὑπὸ μιᾶς ἰδέας. Διὰ τοῦτο πρέπει, νομίζω, ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ὡ θεέ μου! ἀνακράζει ἡ ἐκφοβισθεῖσα κυρία, δρατομένη μετὰ τρόμου τοῦ βραχίονος τοῦ ἱατροῦ — καὶ ἐγὼ τὸ προησθάνομην — βέβαια πλέον θὰ ἔχω νευρικὸν πυρετὸν ἢ περιπνευμονίαν — ἄχ, θεέ μου — αὐτὴ ἡ ζάλη μου καὶ αὐτὸς ὁ πυρετὸς συγχρόνως — καὶ τὰ ποδιάρια μου καὶ τὰ χέρια κτυποῦνε τόσο δυνατὰ ἀπὸ τοὺς πόνους — καὶ τὸ στομάχι! Ὅπου καὶ ἂν βάλω τὸ χέρι μου, ἔχω ἓναν πόνο . . . ἓναν πόνο!

Ὁ ἱατρός εἶνε ἀπελπισ πλέον, οὐδὲ τολμᾷ καὶ νὰ σκεφθῇ, ὅτι δύναται νὰ διαφύγῃ, ἐν ᾧ ὁ κόσμος ἐξακολουθεῖ νὰ συμπυκνοῦται καὶ νὰ μειδιᾷ περὶ τοὺς δύο συνομιλοῦντας. Ἡ ἀγαθὴ κυρία Α. δὲν ἔχει ὀφθαλμοὺς διὰ τὸ πλῆθος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παραπονῇται μεγαλοφώνως.

— Τὸ βλέπω ὅτι καὶ σεῖς φοβεῖσθε πολὺ διὰ τὴν κατάστασί μου — καὶ ποῦ ἀκόμη νὰ μάθετε ὅλα τὰ πάθη μου. Δὲν σᾶς εἶπα ἀκόμη τί πάσχω ἀπὸ τὴν χολή μου — ἔχω μιὰ τέτοια γεῦσι εἰς τὸ στόμα μου! — ὦ, ἂν ἤξεύρατε, τί γεῦσι ἔχω εἰς τὸ στόμα μου. —

Μεθ' ἱκετευτικοῦ βλέμματος παρατηρεῖ ὁ ἱατρός τοὺς περὶ αὐτὸν ζητῶν βοήθειαν. Πρέπει ὅπωςδὴποτε εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως νὰ διαφύγῃ. Ἡ τελευταία ἱκμὰς τοῦ πρὸς τὴν κυρίαν σεβασμοῦ καὶ τῆς ὑπομονῆς του ἐξηγτηλήθη, ἀμα ὡς ἤκουσεν ἐπαναλαμβάνουσαν τὴν φωνήν:

— Ὁ σφυγμὸς θ' ἀνέβηκε τοῦλάχιστον εἰς τὰ ἐκατὸν εἰκοσι, καὶ ὅμως πάλιν τρέμω ἀπὸ τὸ κρῦο, καὶ τὰ συρίγματα ποῦ ἔχω ἔμπροστά ᾗτα μάτια μου — εἶμαι χαμένη, θ' ἀποθάνω. —

Ὁ ἱατρός συνέλαβε φοβερὰν ἀπόφασιν καὶ στρέφων τὰ βλέμματά του περίξ του, λέγει μὲ σταθερὸν τόνον φωνῆς.

— Κλείσατε τὰ μάτια σας, κλείσατέ τα δυνατὰ, πολὺ δυνατὰ.

Τρέμουσα ἐκτελεῖ τὴν προσταγὴν τοῦ ἡ ἀτυχῆς πάσχουσα.

— Ἐτσι, καὶ τώρα βγάλετε ἔξω τὴ γλῶσσά σας — ἀλλὰ πολὺ ἔξω — καλὰ, τώρα μείνατε ἔτσι ᾗ αὐτὴν τὴν θέσιν . . .

Τί ἐσκέφθησαν καὶ τί εἶπον οἱ πολυπληθεῖς παροῦνται, ὅταν ἔν τινι τῶν κεντρικωτέρων γωνιῶν τῆς ὁδοῦ ἐκείνης εἶδον μίαν πλουσίως ἐνδεδυμένην κυρίαν εἰς τοιαύτην θέσιν,

δηλαδή έχουσαν τούς ὀφθαλμούς σπασμωδικῶς κεκλεισμένους καὶ τὴν γλῶσσαν προτεταμένην, ὁ πονηρὸς ἰατρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς διηγηθῇ, διότι μετὰ ταχύτητος ὅλως διό-

λου, ξένης εἰς αὐτὸν εἶχεν ἐξαφανισθῇ εἰς τὸ πλῆθος. Ἄνευ δ' ἀντιρρήσεως τινος ἠνέχθη νὰ διαγραφῇ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς πελατείας του τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας Α.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΦΑΡΟΣ ΕΝ Τῇ „ΠΥΛῇ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ“

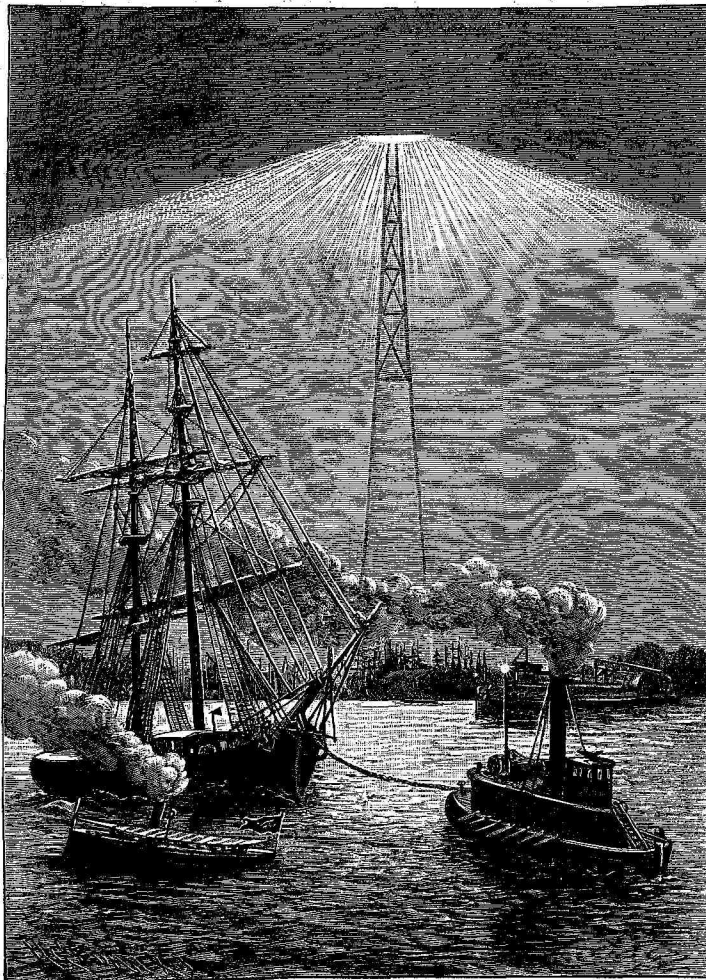
παρὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς διαρρηκτικῆς τέχνης καὶ τοῦ ἤλεκτρισμοῦ γνωστότατον κατέστη τὸ ὄνομα Hell Gate (Πύλη τῆς Κολάσεως). Ἐν αὐτῇ, τῇ πλήρει σκοπέλων καὶ ὑφάλων διόδῳ, ἥτις ἄλλοτε καθίστα ἐπικίνδυνον καὶ δυσχερῆ τὸν εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης πλοῦν, ἐτέλεσαν πρό τινων ἐτῶν ὁ ἤλεκτρικὸς σπινθὴρ καὶ ἡ δυναμίτις τὸν μέγιστον αὐτῶν καὶ κοινὸν θριαμβόν. Τότε ἐπρόκειτο νὰ καταστήσωσιν ἐκποδὼν τούς ἐπικινδύνους σκοπέλους, ἐφ' ὧν πολλὰ πλοῖα κατεδραύοντο καὶ ἐναυάγουν, πραγματικῶς δὲ τῇ 25. Σεπτεμβρίου 1876 συνέβη ἡ μεγίστη διάρρηξις ἐξ ὧν εἰδομεν ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὸ ὑπονομευθὲν σῶμα τοῦ σκοπέλου ἐτέθησαν ἐπιτηδείως 50,000 λίτραι δυναμίτιδος ἐντὸς 3680 πυριτιδοβολῶν, ἀφ' ἐκάστης δὲ τούτων ἐφέρετο ἡλεκτρικὸν σύρμα πρὸς μίαν συστοιχίαν ἡλεκτρικὴν, ἵνα ἅπασαι αἱ πυριτιδοβολαὶ διὰ μιᾶς ἀνάψωσιν. Ἐν μικρὸν παιδίον ἐπίεσε τὸ κομβίον ἐπὶ τοῦ σύρματος, ἐφ' οὗ ἐφέρετο τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα καὶ μετὰ ὑποκώφου καὶ φοβεροῦ πατάγου κατεποντίσθη ὁ βραχὺδης ὄγκος εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἀπὸ τῆς στιγμῆς δ' ἐκείνης ἡ Πύλη τῆς Κολάσεως ἀπώλεσε μέγα μέρος τῆς φρίκης, ἣν πρότερον ἐνεποίει εἰς τοὺς πλέοντας.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ μέγα τοῦτο κατόρθωμα τῆς δυναμίτιδος ὁ διάπλους δὲν ἀπέβη ὅλως διόλου ἐλεύθερος καὶ

ἄνευ κινδύνων. Ἰδίᾳ τὴν νύκτᾳ ἕνεκα ὑφάλων οὐχὶ εὐαρίθμων κινδυνεύουσι τὰ εἰσπλέοντα καὶ ἐκπλέοντα πλοῖα. Ἀνάγκη ἦτο λοιπὸν ν' ἀποσοβηθῇ καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος κίνδυνος, τὴν φορὰν δὲ ταύτην ὁ ἤλεκτρισμὸς πάλιν ἦτον ὠρισμένον νὰ θριαμβεύσῃ.

Ἐπὶ τῆς Hallet Point, οὐ μακρὰν τῆς μικρᾶς πόλεως Ἀστορίας, ὑψοῦται ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου ὁ νέος ἡλεκτρικὸς φάρος, εἰς τῶν μεγίστων τοῦ κόσμου. Ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ εἶνε ἀπλουστάτη, διότι πυραμιδοειδῶς ὑψοῦνται τέσσαρες σιδηρεῖ βάρδοι μέχρῃς ὕψους 250 ποδῶν καὶ φέρουσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν τὰς ἡλεκτρικὰς λυχνίας, αἵτινες ὁμοῦ ἐκπέμπουσι φῶς ἔχον ἔντασιν πρὸς φῶς 54,000 κηρίων καὶ φωτίζουν εἰς μεγίστην ἀπόστασιν τὰ κύματα τοῦ Σούνδου. Ἀπὸ τοῦδε ἡ East-River φωτίζεται τὴν νύκτᾳ ὡς ὑπὸ ἡλιακοῦ φωτός, ἡ δὲ πλησιόχωρος μικρὰ πόλις Ἀστορία αἰωνίως πλέον θὰ ἔχῃ σελινοφωτιστοὺς νύκτας, ἀδιάφορόν ἂν ὁ οὐρανὸς ἦνε αἰθριὸς ἢ καλύπτηται ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν. Προσεχῶς θέλομεν ἐκθέσει ἐν ἄρθρῳ ἰδιαιτέρῳ, πῶς οἱ πολυμήχανοι Ἀμερικανοί, ὠχρὰν

εὑροντες καὶ τὴν λάμπιν τοσοῦτον ἐντεταμένου ἡλεκτρικοῦ φωτός, κατώρθωσαν νὰ διαρρήξωσι καὶ τοὺς ἀπομειναντας ὑφάλους πρὸς ἄκραν τῶν ναυτιλομένων ἀσφάλειαν, δι' οὗς ἄλλαι συμπληγάδες πέτραι ἐκρύπτοντο τέως ὑπὸ τὰ ὕδατα ἐκείνα.

ΤΑ ΕΚ ΠΑΓΟΥ ΟΡΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ.

(Κατὰ τὸ ἀπέναντι ἀπεικόνισμα).

Ἀφ' οὗτοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ πόθου πρὸς μεγάλας καὶ ἐπιπόνους περιοδείας κινούμενοι, ἤρχισαν τακτικῶς νὰ ἐπισκέπτωνται τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τῶν πεδινῶν χωρῶν τοὺς καλύπτοντας αὐτὰ γιγαντιαίους πάγους. Ἐκαστος ἀνέγνω ἢ ἤκουσέ τι περὶ αὐτῶν

ἢ εἶδε τὰς εἰκόνας τῶν καὶ προσφέρει τον προσήκοντα θαυμασμὸν εἰς τὰ θαυμάσια ταῦτα δημιουργήματα τῆς φύσεως. Ἐν τούτοις λίαν ὀλίγοι ἠκολούθησαν τὸν φυσιοδίφην εἰς τὰς ὑψηλὰς ἐκεῖνας ζώνας, ὅθεν οἱ αἰῶνιοι τῶν Ἀλπεων πάγοι ἀδιακόπως μεταβάλλουσι τὴν ὄψιν τῆς γῆς, ὀλίγοι γινώσκουσιν, ὅτι ἐπὶ τῶν ἀφώνων κορυφῶν τῶν Ἀλπεων διαρκεῖ